

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ursache Petru,

judecători – Timofti Vladimir, Nicolaev Ghenadie, Alerguș Constantin,
Moraru Petru,

judecând, în ședință publică, cererea de revizuire declarată de către condamnatul Sandu Victor și avocatul Avram Mihail în numele acestuia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 octombrie 2007, deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2007, sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 17 aprilie 2007, în cauza penală privindu-l pe

Sandu Victor Grigore, născut la 02.02.1958,
originar din s. Risipeni, r-nul Fălești, domiciliat
în mun. Chișinău, str. T. Vladimirescu 7, ap. 51.

Termenul de examinare a cererii de revizuire:

21 mai 2015 – 18 iunie 2015.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au prezentat:

Avocatul Avram Mihail, care a solicitat admiterea cererii de revizuire în sensul declarat.

Condamnatul Sandu Victor, care a solicitat admiterea cererii de revizuire.

Procurorul Sergiu Crîjanovschi, care a solicitat admiterea cererii de revizuire, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de recurs.

Asupra cererii de revizuire, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 17 aprilie 2007, inculpatul Sandu Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal cu aplicarea art. 79 Cod penal la amendă în mărime de 3000 unități convenționale, ce constituie 60000 lei, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de medic veterinar pe un termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat, că inculpatul

Sandu Victor la 25 septembrie 2006, aproximativ la ora 12:30, în virtutea atribuțiilor de serviciu în calitate de medic-șef al clinicii veterinare din sec. Botanica, mun. Chișinău, situată pe str. Muncești, 79 și fiind persoană cu funcție de răspundere, a estorcat și a primit de la Ciorbu Sergiu bani în calitate de mită în sumă de 400 lei, pentru efectuarea unor acțiuni necesare, pentru eliberarea ulterioară a permisului de traversare a frontierei de stat a animalelor, după ce a fost reținut în flagrant de către lucrătorii de poliție.

3. Sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 17 aprilie 2007 a fost atacată cu apeluri de către:

- procuror, care a solicitat casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie exclusă aplicarea art. 79 Cod penal și numirea unei pedepse în limitele sancțiunii infracțiunii imputate, considerînd pedeapsa aplicată prea blîndă.

- inculpatul Sandu Victor și avocatul Zubco Valeriu, care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința lui Sandu Victor, recunoașterea nulității tuturor actelor procedurale pe cauza penală dată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2007, au fost respinse ca nefondate apelurile procurorului, avocatului Zubco Valeriu în interesele inculpatului Sandu Victor și al inculpatului Sandu Victor, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către inculpatul Sandu Victor și avocatul său Valeriu Zubco prin care s-a solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2007 și a sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 17 aprilie 2007, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care în privința inculpatului Sandu Victor să fie dispusă achitarea, invocînd temeiurile pentru recurs prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 1), 8) și 16) Cod de procedură penală.

În recursuri inculpatul și avocatul acestuia au invocat, că instanța de apel, în procesul examinării cererii de apel, nu a atras atenția la încălcările comise de către organul de urmărire penală și nu a ținut cont, că instanța de fond la pronunțarea sentinței de condamnare în privința lui Sandu Victor în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal s-a bazat numai pe presupuneri, iar art. 389 alin. (2) Cod de procedură penală prevede, că „sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri”.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 octombrie 2007 au fost respinse, ca inadmisibile recursurile ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs ordinar a indicat, că este neîntemeiat argumentul recurenților, cum că a avut loc o provocare de corupere pasivă de către organele de poliție, deoarece atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința instanței de fond Ciorbu Sergiu a declarat sub jurământ, că Sandu Victor a estorcat de la el bani pentru urgentarea vaccinării. În momentul reținerii inculpatul a scos din buzunarul său banii semnați, ceea ce indică la acțiunile conștiente ale inculpatului și nu la o provocare.

Referitor la marcarea bancnotelor, cercetarea la fața locului și altele, că acțiunile procesuale au fost efectuate la data de 25 septembrie 2006 pînă la ora 12:30, iar urmărirea penală a fost pornită la 25 septembrie 2006 ora 16:40, adică mai tîrziu cu aproximativ 4 ore, pune la îndoială și competența teritorială a organului de urmărire penală, deoarece Ciorbu Sergiu a depus plîngerea la Comisariatul de poliție a sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, deși fapta a fost comisă în sectorul Botanica, mun. Chișinău, instanța de recurs a menționat, că aceste motive au fost invocate și în instanța de apel de către inculpat și avocatul acestuia, și care au dus la respingerea argumentelor indicate ca fiind nefondate.

Instanța de recurs a statuat, că cercetarea la fața locului este una din acțiunile de urmărire penală, care se efectuează pînă la pornirea urmăririi penale, iar faptul că aceasta a fost pornită la ora 16, adică cu aproximativ 4 ore mai tîrziu, nu contravine legii deoarece potrivit art. 274 Cod de procedură penală rezoluția de începere a urmăririi penale emisă de organul de urmărire penală în termen de 24 ore de la data începerii urmăririi penale se supune confirmării de către procurorul care conduce activitatea de urmărire penală și în consecință rezultă că toate acțiunile de urmărire penală au fost efectuate în cadrul dosarului penal avînd un caracter legal.

Referitor la încălcarea competenței materiale la efectuarea urmăririi penale pe motiv, că organul de urmărire penală al C.P.s. Rîșcani, mun. Chișinău nu era în drept să efectueze urmărirea penală în cauza respectivă, instanța de apel just l-a considerat neîntemeiat, deoarece potrivit art. 269 Cod de procedură penală urmărirea penală pe infracțiunile ce țin de corupere este atribuită CCCEC, dar concomitent, prin art. 271 alin. (4) Cod de procedură penală este delegat dreptul procurorului de a dispune motivat efectuarea urmăririi penale de către alt organ de urmărire penală, nelimitînd acest drept și nespecificîndu-1.

Astfel procurorul sect. Rîșcani, mun. Chișinău prin ordonanța din 25.09.06 a dispus efectuarea urmăririi penale pe cauza respectivă de către SUP C.P.s. Rîșcani (f.d.2, vol. I).

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție a conchis, că instanța de apel a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

7. La 11 mai 2015, inculpatul Sandu Victor și avocatul său Avram Mihail au depus o cerere de revizuire, apoi la 17 iunie 2015 un supliment la ea, prin care au solicitat casarea hotărârilor judecătorești susmenționate, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare; restituirea amenzii plătite în sumă de 60000 lei, restituirea valorii ratei de 64% calculate la data pronunțării deciziei de revizuire și a sentinței de achitare, conform informației Biroului Notarial de Statistică a Republicii Moldova în sumă de 38400 lei; încasarea în beneficiul cet. Sandu Victor a tuturor cheltuielilor de judecată pe care le-a suportat fără a fi obligat, în suma menționată în nota de calcul, care va fi prezentată direct în ședința de judecată.

Revizuenții au invocat, că prin hotărârea din 11 februarie 2014, în cauza Sandu vs. Republica Moldova, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (mai departe Curtea) a constatat violarea art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (mai departe Convenție).

În speță, revizuenții consideră că în conformitate cu art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală, consecința gravă a încălcării Convenției pentru cet. Sandu Victor, care continuă să se producă, este faptul că dumnealui a fost condamnat pentru o pretinsă săvârșire a unei infracțiuni. Astfel, unica remediere a respectivei consecințe este revizuirea hotărârilor judecătorești de condamnare și pronunțarea unei sentințe, prin care cet. Sandu Victor să fie achitat.

8. Judecând cererea de revizuire (cu supliment) în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal conchide că aceasta urmează a fi admisă din următoarele considerente.

Conform art. 464¹ alin. (11), 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, dacă se constată că cererea de revizuire este întemeiată, instanța desființează hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și rejudecă cauza, dispunând achitarea persoanei.

Potrivit art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale omului pot fi supuse revizuirii dacă cel puțin una dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Examinând calea extraordinară de atac prin prisma dispozițiilor legale menționate, Colegiul consideră cazul dat de revizuire ca fiind dublu condiționat, ce presupune:

- existența unei hotărâri definitive a Curții, prin care s-a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale persoanei;
- și consecințele grave ale încălcării Convenției continue să se producă și să nu poată fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Această cerere de revizuire poate fi formulată de persoana al cărei drept a fost încălcat (art. 464¹ alin. (2) lit. a) Cod de procedură penală), care a avut calitatea de parte atît în cauza împotriva Republicii Moldova soluționată prin hotărîrea Curții, cît și în cauza soluționată prin hotărîrea instanței naționale.

Avînd în vedere cele menționate, Colegiul constată că prezenta cerere de revizuire este formulată de o persoană cu privire la care Curtea s-a pronunțat, existînd o hotărîre prin care aceasta a constatat o încălcare a unui drept al persoanei care solicită revizuirea.

În sensul vizat se atestă că, prin hotărîrea din 11 februarie 2014 în cauza Sandu vs. Republica Moldova, Curtea a constatat violarea art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, ce se manifestă prin faptul că procesul penal intentat împotriva lui Sandu Victor nu a fost echitabil.

Reieșind din cererea înaintată Curții spre examinare, argumentele de bază invocate de către Sandu Victor au fost „*faptul provocării la săvîrșirea infracțiunii de luare de mită și nemotivarea suficientă a hotărîrilor pronunțate de către instanțele judecătorești naționale*”.

În ceea ce privește provocarea din partea poliției, în cauza *Teixeira de Castro*, 09.06.1998 Curtea a statuat că dreptul la un proces echitabil ar putea fi încălcat în cazul în care lucrătorii de poliție nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvîrșirea unei infracțiuni, care, în caz contrar, nu ar fi fost comisă. În cauza *Vanyan c. Rusiei* (15.12.2005), Curtea a constatat că problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată care a acționat ca un agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către lucrătorii de poliție.

Avînd în vedere importanța principiilor de mai sus, Curtea a constatat în cauza *Ramanauskas c. Lituaniei* (2008) că în cazul în care un acuzat susține că a fost provocat la săvîrșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele dosarului, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil în sensul art. 6 §1 din Convenție, toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuie să fie excluse. Acest lucru este valabil îndeosebi atunci cînd activitatea operativă de investigații a poliției a avut loc în lipsa unui cadru juridic suficient sau a garanțiilor adecvate.

În cele din urmă, dacă informația prezentată de către organele de urmărire penală nu permite Curții să conchidă că reclamantul a fost subiectul unei provocări din partea poliției, este esențial ca în fiecare cauză Curtea să examineze calitatea evaluării de către instanțele naționale a pretensei provocări și să se asigure că

acestea au respectat în mod corespunzător drepturile acuzatului la apărare, în special dreptul la o procedură contradictorie și la egalitatea armelor (*Edwards și Lewis c. Regatului Unit*).

Revenind la cererea de revizuire supusă judecării, Colegiul reține că, fiecare înaltă parte contractantă la Convenție are obligația, în temeiul art. 1 din Convenție de a recunoaște drepturile Convenției oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa și, în temeiul art. 46 § 1 din Convenție, s-a angajat să se conformeze hotărârilor definitive ale instanței europene în litigiile la care ea este parte. Adică, interpretările Curții cuprinse în hotărârile sale, adoptate în privința Republicii Moldova, sunt obligatorii pentru instanțele judecătorești naționale.

Mai mult ca atât, conform prevederilor alin. (8) art. 7 Cod de procedură penală, hotărârile definitive ale Curții sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanța de judecată. Reieșind din sensul acestei norme, au caracter obligatoriu nu doar interpretările Curții cuprinse în hotărârile sale adoptate în privința Republicii Moldova, dar și cele adoptate în privința altor state.

Referitor la hotărârile Curții adoptate în privința unor state concrete, statele contractante singure decid cum să execute cel mai bine hotărârile Curții, în condițiile constatării unei încălcări a articolului din Convenție.

Cel mai eficient mod de a repune persoana căreia i-a fost recunoscută încălcarea în situația sa inițială (*restitutio in integrum*) pentru Republica Moldova ca stat contractant și în conformitate cu prevederile legale în vigoare, este aplicarea căii de atac extraordinare, și anume a procedurii de revizuire a cauzei la nivel național, prin care instanța își retractează propria hotărâre.

Astfel, în cazul supus judecării, de către Curte a fost constatată încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza lipsei de echitate procedurală la nivel național. În calitate de încălcare Curtea a evidențiat problema folosirii probelor obținute prin provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii, problema neaprecierii credibilității persoanei care a sesizat poliția, problema în motivarea hotărârilor la nivel național.

În procesul revizuirii a prezentei cauze Colegiul consideră necesar de menționat faptul că, în situația în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele dosarului, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil, toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuie să fie excluse.

Pentru a verifica dacă persoana a fost provocată să săvârșească infracțiunea, instanțele judecătorești trebuie să stabilească dacă ea putea fi în mod rezonabil considerată ca fiind implicată în activitatea infracțională respectivă pînă la implicarea poliției. Cu alte cuvinte, trebuie verificat dacă persoana ar fi săvârșit infracțiunea în lipsa pretensei provocări.

La fel, este de menționat că în cazul în care implicarea poliției se limitează la asistarea unei persoane private la înregistrarea săvârșirii unei acțiuni ilegale de

către o altă persoană privată, factorul determinant rămîne a fi comportamentul celor două persoane. Prin urmare, întrucît Sandu Victor a invocat constant argumentul provocării la săvîrșirea infracțiunii, urmează a fi examinat modul în care instanțele judecătorești au apreciat comportamentul lui Ciorbu Sergiu în acest aspect în prezenta cauză.

Luînd în considerație forța obligatorie a hotărîrii Curții precum și a constatărilor adoptate de Curte, pentru statele contractante, Colegiul penal stabilește că probele ce au stat la baza condamnării lui Sandu Victor de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, sunt lovite de nulitate, deoarece pînă la momentul provocării nu au existat suspiciuni obiective confirmate prin probe, că Sandu Victor ar fi fost implicat în acțiuni infracționale, înainte de implicarea colaboratorilor CCCEC, prin intermediul lui Ciorbu Sergiu.

Ca urmare, probele administrate pe caz începînd cu data de 25 septembrie 2006, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe, acestea fiind obținute prin provocarea persoanei la săvîrșirea infracțiunii și, prin urmare se exclud din dosar și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare.

De asemenea, Colegiul remarcă faptul că alte probe în susținerea învinuirii înaintate, de către partea acuzării nu au fost prezentate în cadrul acestui proces penal, ceea ce duce la constatarea lipsei unui cumul de probe obligatoriu în cazul adoptării unei sentințe de condamnare.

O altă constatare a Curții, ce urmează a fi pusă în discuție este: *„că reclamantul a invocat aceste argumente în fața instanțelor judecătorești naționale, acuzîndu-l pe C. de provocare la corupere pasivă cu ajutorul poliției. În această situație, „ține de obligația procuraturii de a demonstra faptul că nu a existat o provocare, dacă alegațiile inculpatului nu sunt în totalitate neverosimile. În absența unor asemenea dovezi, este obligația autorităților judiciare să examineze circumstanțele cauzei și să întreprindă acțiunile necesare pentru stabilirea adevărului în vederea determinării dacă a fost sau nu vreo provocare” (a se vedea Ramanauskas, menționată supra). Cu toate acestea, chiar dacă au analizat aceste argumente, care după cum s-a menționat nu erau total lipsite de temei, toate cele trei nivele de instanțe judecătorești s-au bazat pe versiunea evenimentelor confirmate de către C. și pe faptul că reclamantul a acceptat conștient mita, ceea ce a fost demonstrat prin faptul că acesta a scos banii din buzunar (a se vedea paragrafele 17, 19 și 21 supra). Cu alte cuvinte, deși reclamantul în mod expres a pus în discuție credibilitatea lui C., instanțele de judecată s-au bazat pur și simplu doar pe declarațiile lui C., fără a examina credibilitatea lui și posibilitatea provocării de către C. a reclamantului la corupere pasivă din careva motive ascunse.*

De asemenea, Curtea notează că nu a existat nici o prezumție că

reclamantul a fost anterior implicat în careva activități infracționale. Nu au existat nici dovezi că el era predispus la comiterea infracțiunilor. Argumentul Guvernului că colaboratorii de poliție nu puteau să pornească o urmărire penală împotriva reclamantului pînă la administrarea probelor că el într-adevăr a săvîrșit o infracțiune (a se vedea paragraful 26 supra) nu face decît să confirme aceasta.

În concluzie, avînd în vedere cele expuse mai sus, Curtea consideră că instanțele judecătorești naționale au omis să aprecieze corespunzător dacă acțiunile lui C., care a acționat din partea poliției, au avut efectul de a-l provoca pe reclamant la săvîrșirea infracțiunii pentru ce a fost ulterior condamnat sau dacă au existat careva indicii că infracțiunea ar fi fost comisă fără această provocare. Deși în prezenta cauză instanțele judecătorești naționale au avut temeii să bănuiască că a avut loc o provocare, acestea nu au apreciat elementele de fapt și de drept relevante care ar fi putut să le ajute să distingă provocarea de la o formă legală a unei activități de investigații (a se vedea, de exemplu, Khudobin c. Rusiei, nr. 59696/00, § 137, CEDO 2006-XII (extrase)). Avînd în vedere cele menționate supra și utilizarea probelor administrate prin implicarea activă a lui C. sub conducerea poliției pentru a justifica condamnarea reclamantului au privat pe acesta din urmă de un proces echitabil, astfel cum prevede articolul 6 din Convenție.

Prin urmare, a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție”.

La acest capitol Colegiul, reieșind din lucrările cauzei, constată că partea apărării și condamnatului începînd încă de la faza urmăririi penale, mai apoi în cererile de apel și recurs ordinar au susținut că condamnatul a fost victima unei provocări (f.d.190-210, 216-217, 234-254, vol. I), iar în această situație ținea de obligația acuzării de a demonstra faptul că nu a existat o provocare, cu excepția cazului în care acuzațiile condamnatului ar putea fi în cea mai mică măsură credibile. În absența unor asemenea dovezi, era de obligația instanțelor judecătorești să examineze circumstanțele cauzei și să întreprindă acțiunile necesare pentru stabilirea adevărului și existenței sau nu a actului de provocare.

Reieșind din cele expuse, Colegiul consideră că instanțele judecătorești naționale au omis să se expună dacă acțiunile lui Ciorbu Sergiu, au avut efectul de a-l provoca pe Sandu Victor la săvîrșirea infracțiunii pentru care acesta a fost ulterior condamnat, sau dacă au existat careva indicii că infracțiunile ar fi fost comise fără această provocare. Deși, în prezenta cauză instanțele judecătorești naționale au avut temeii să bănuiască că a avut loc o provocare, acestea nu au apreciat elementele de fapt și de drept relevante, care ar fi putut să le ajute să distingă provocarea de la o formă legală a unei activități de investigații.

Din aceste perspective, raportat la speța dedusă judecării, Colegiul conchide că, în situația dată Ciorbu Sergiu nu s-a limitat la examinarea în mod pasiv a activității infracționale, ci a exercitat asupra lui Sandu Victor, persoanei ce

desfășura o activitate, o influență de natură de a-l provoca la comiterea unei infracțiuni, pe care, altfel, el nu ar fi comis-o, cu scopul de a face posibilă constatarea săvârșirii infracțiunii. Astfel, acțiunile lui Ciorbu Sergiu au avut ca efect convingerea și provocarea lui Sandu Victor la comiterea infracțiunii, pentru care fusese condamnat și că nimic din datele dosarului nu indică precum că infracțiunea respectivă ar fi fost comisă de el și fără intervenția lui Ciorbu Sergiu. Prin urmare în speța dată, nu sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii penale a lui Sandu Victor de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, în cauză lipsind probe credibile care ar confirma comiterea infracțiunii de către Sandu Victor.

Așa dar, având în vedere utilizarea probelor administrate, prin implicarea activă a lui Ciorbu Sergiu, sub conducerea poliției, pentru a justifica condamnarea lui Sandu Victor, precum și neexaminarea de către instanțele judecătorești naționale a argumentului invocat de către partea apărării privind provocarea, rezultă că procesul penal împotriva lui Sandu Victor nu a fost echitabil, fiind încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

Colegiul mai invocă că conform art. 42 din Convenție, dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă, însă reclamantul nu a prezentat vreo pretenție cu privire la satisfacția echitabilă, din aceste motive, Curtea, în unanimitate a declarat admisibile plîngerile invocate în temeiul articolului 6 § 1 și 3 din Convenție, iar restul cererii inadmisibilă și a hotărât că a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește plîngerea despre provocare. Totodată, Curtea a hotărât că nu este necesar să se examineze restul plîngerilor invocate în temeiul articolului 6 § 1 și 3 din Convenție.

În consecință, Colegiul conchide că urmează a desființa toate hotărârile judecătorești adoptate și necesare pe caz, cu dispunerea soluției de achitare a lui Sandu Victor de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către condamnatul Sandu Victor.

Referindu-se la solicitările din cererea de revizuire cu privire la restituirea amenzii plătite, restituirea valorii ratei inflației, încasarea în beneficiul lui Sandu Victor a tuturor cheltuielilor de judecată (care nu-s formulate concret), Colegiul penal invocă, că pentru a examina aceste solicitări este necesar de a administra probe, ce nu prevede procedura de revizuire prevăzută de art. 464¹ Cod de procedură penală. Se recomandă aceste solicitări de a fi formulate în instanțele competente pentru examinare în fond.

9. Conform art. 464¹ alin. (11), 435 alin.(1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Se admite cererea de revizuire declarată de către condamnatul Sandu Victor și avocatul Avram Mihail în numele acestuia, desființează total decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 octombrie 2007, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2007 și sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 17 aprilie 2007 și se dispune achitarea lui **Sandu Victor Grigore**, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de condamnatul Sandu Victor.

Prin prezenta decizie Sandu Victor este reabilitat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **09 iulie 2015**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Nicolaev Ghenadie

Alerguș Constantin

Moraru Petru